

BAY TRÊN VÙNG TRỜI ORANGE COUNTY

Phóng sự : Kiều Mỹ Duyên

Tác giả Kiều Mỹ Duyên

Theo Hiến Pháp Hoa Kỳ Đại Bồi Thảm đoàn là tai là mắt của dân, năm 2019 tôi nộp đơn thi vào làm Đại Bồi Thảm Đoàn lúc đó chưa có người Mỹ gốc Việt Nam làm Đại bồi Thảm Đoàn, nhiệm kỳ 12 tháng làm việc toàn thời gian, có tính cách thiện nguyện, mỗi ngày lương \$25 cộng với tiền xăng.

làm việc từ 8 AM- 6 PM, thứ bảy chủ nhật có thể làm việc thêm, như đến thăm các công sở như sở Cảnh Sát, nhà tù, bay với Sheriff, ngồi trên xe lửa , đến nhà thương v.v. muốn đến đâu thì đến đó , 2 Đại bồi thảm đoàn

đi đến đâu cũng được đón tiếp một cách niềm nở, đi về là viết phúc trình v.v.

Đại Bồi thẩm đoàn làm rất nhiều việc phải làm trong 12 tháng, có người làm việc hết nhiệm kỳ, nộp đơn cũng phải qua kỳ thi,, muốn làm Đại Bồi Thẩm đoàn phải có quốc tịch Mỹ, ở quận Cam có 19 Đại Bồi Thẩm Đoàn 11 người dự khuyết, nhưng nhiệm kỳ của chúng tôi không có ai chết bất đắc kỳ tử, hay từ nhiệm cho nên 11 người dự khuyết không có cơ hội vào làm việc, đại bồi thẩm đoàn xử hình sự, dân sự, cần 12 người quyết định thì xong, chánh án sẽ ký vào bản án thì bản án đã xong, năm của chúng tôi làm đại bồi thẩm đoàn chỉ có 5 người phụ nữ, còn lại là nam giới, một là bác sĩ giám đốc bệnh viện hưu trí, một Cảnh Sát trưởng, một nhà văn gốc Đan Mạch, đa số là người tri thức, có địa vị trong xã hội hưu trí, một Đại Úy Cảnh Sát điều tra hình sự, chỉ có một mình tôi là đang làm việc toàn thời gian, chủ một công ty địa ốc và công ty cho mượn tiền, tôi nghĩ tiền đến rồi sẽ đến mình đóng góp một chút gì cho xã hội Mỹ như một hình thức trả ơn cho chính phủ và dân Mỹ đã cứu mang mình.

Phóng viên chiến trường Kiều Mỹ Duyên và 2 phi công trực thăng

Thăng cử vào làm Đại Bồi Thẩm Đoàn rất khó vì số người nộp đơn thì nhiều mà người được chọn thì ít. Hàng ngàn người tham dự mà tòa án chỉ chọn có 19 người, đâu phải dễ, mọi người phải có nghề chuyên môn, phải có kiến thức, lý lịch phải tốt, sau khi đã qua được vòng đầu được chọn thì được một đoàn thẩm phán của tòa thượng thẩm phỏng vấn, họ hỏi đủ thứ đề tài, sau khi được chọn rồi còn có sự hên xui may rủi, bắt thăm lần thứ nhất lúc còn lại 50 ứng cử viên, bắt thăm sau cùng còn 19 người, vào chung kết là trong vào số mạng của mình.

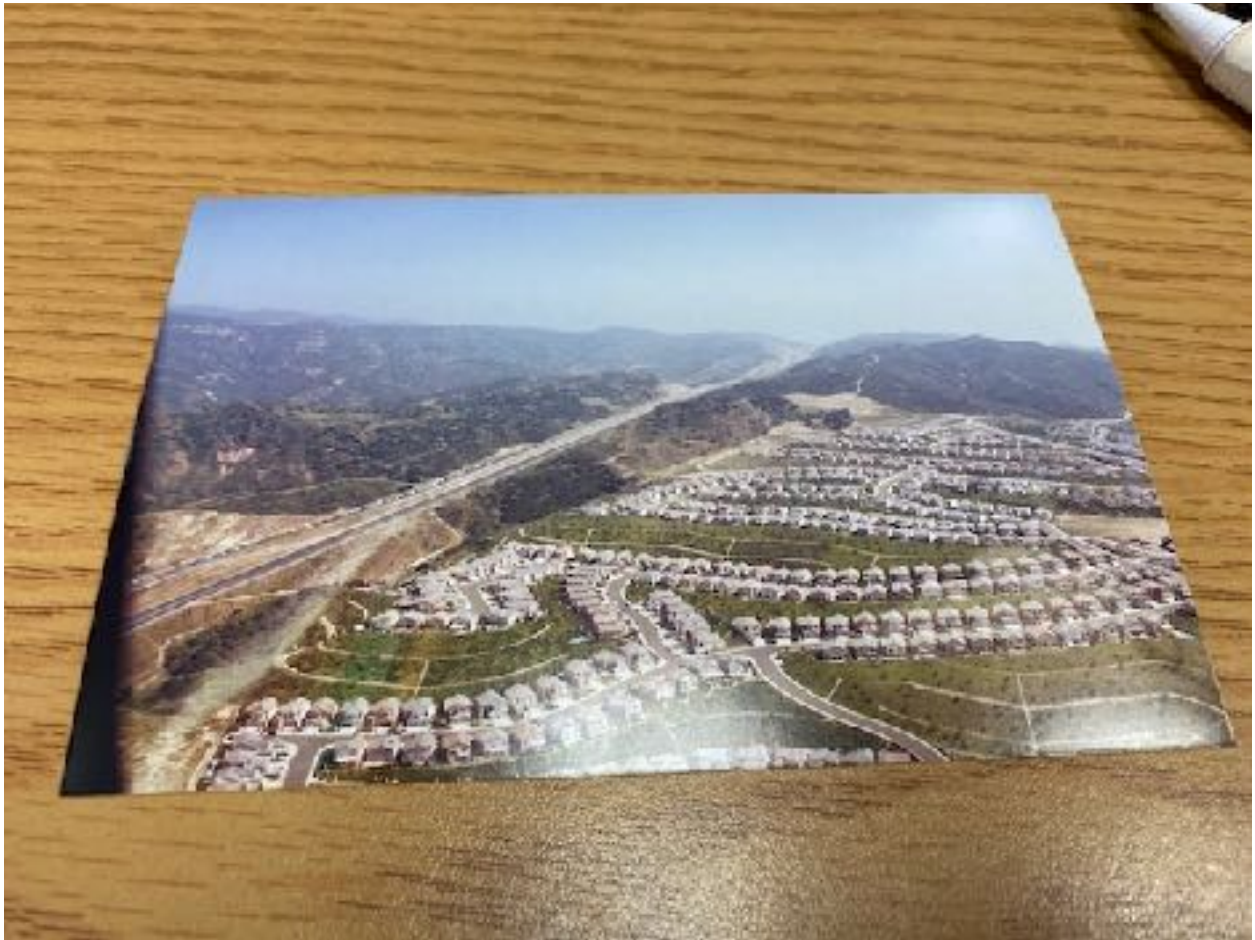
Sau ngày tuyên thệ nhận chức, bắt đầu học những lớp huấn luyện để trở thành Đại Bồi thẩm đoàn, đại bồi thẩm đoàn là một chức tước danh dự nhưng lương thì \$ 25 một ngày, nhưng được học rất nhiều trong ngành tư pháp, cũng như hành chánh, nhiều thứ để học mà học ở trong

trường đại học không học được, vì không có lớp nào để làm đại bồi thẩm đoàn.

Những kỷ niệm đáng nhớ nhất khi làm đại bồi thẩm đoàn của tôi là sự công bình, một buổi sáng tôi được hẹn đến tòa án quận Cam để được phỏng vấn, cuộc hẹn 9 giờ sáng, tôi đến tòa trước 8 giờ để tìm chỗ đậu xe, để tinh thần thoải mái trước khi gặp các quan tòa, tôi biết nhiều người phỏng vấn chứ không phải một người, tôi ngồi chờ 1 giờ đồng hồ, sau đó đợi thêm 30 phút nữa thì một Cảnh Sát đến chỗ tôi ngồi và nói :

- Bà chánh án nói hôm nay không phỏng vấn bà được, bà về sẽ có thông báo sau.

Từ trên phi cơ trực thăng nhìn xuống vùng đất Orange Conty

Tôi tức quá, tôi thức dậy thật sớm , chuẩn bị để trả lời mọi câu hỏi , đến tòa ngồi chờ rồi phải ra về, hay là mình là thiểu số bị kỳ thị bị xem thường, tôi tức ơ là tức, trở về văn phòng tôi viết ngay một lá thư cho chánh án J . G, ông là bạn của cộng đồng Việt Nam , ông đã từng ở Việt Nam, lúc ông đang làm luật sư, đến VN với tư cách là luật sư cố vấn của quân đội Hoa Kỳ tham chiến ở VN , nhận được thư tôi , ông trả lời ngay, và sau đó có một cuộc phỏng vấn ở văn phòng tôi, ông hỏi tôi mấy giờ thì được:

- 7 giờ sáng.

Trả lời như thế nhưng tôi không hy vọng các quan tòa đến văn phòng tôi để phỏng vấn, nhưng ngoài sức tưởng tượng của tôi, 2 ông quan tòa đến

văn phòng tôi đúng giờ, trước đó chánh án J. G đã đến trước để đợi các đồng nghiệp của ông.

Quen với bất cứ người nào hãy đôi đến lúc nào đó hữu sự, hay mình cần họ mới biết người nào có thật sự quan tâm đến mình hay không ? Hai quan tòa lớn tuổi, họ rất lịch sự, đặt những câu hỏi tương đối không khó như tại sao bà có cơ sở thương mại, đang thời kỳ kinh tế tốt như thế này mà tình nguyện nộp đơn để làm đại bồi thẩm đoàn toàn thời gian, bà có biết làm đại bồi thẩm đoàn có khi đi làm ngày cuối tuần không ?

Vừa đặt câu hỏi quan tòa lớn tuổi nhìn vào hình Tổng Thống George Bush chụp hình với tôi trên tường, hình Đức Đạt La Đạt Ma, và nhiều bằng thưởng lúc về Leadership, hay Who 's Who in California , hay những bài báo của báo Los Angeles Time, Register viết về tôi trên tường, những bằng thưởng chẳng có gì quan trọng nhưng cũng giúp một phần nào ra tranh cử bất cứ chức vụ gì trong xã hội, như chủ tịch sinh viên, hay Staff writer của các tờ báo v.v.

Đậu vào làm Đại bồi thẩm đoàn rất vui, rất hãnh diện nhưng thời gian dài quá, nhất là mỗi ngày làm việc ở tòa 8 giờ về còn phải suy nghĩ những việc mình đang làm, đã có lời thề không nói những vụ kiện đang xử với bất cứ một ai , buồn nhất lúc xử 17 đứa trẻ vị thành niên bị dụ bán vào làm việc bất chính .

Vào làm đại bồi thẩm đoàn tôi học được nhiều điều mà chưa từng biết như tại sao ở thành phố Santa Ana có rất nhiều lề đường sơn màu đỏ không cho đậu xe, vì nơi đây có những chiếc xe đi bán xì ke ma túy ban đêm, và tại có nhiều nơi không có gấn điện thoại công cộng, vì nơi đó bất ổn, vì nơi đó kẻ bất chính có thể dùng điện thoại để bán xì ke, hen he, cướp của giết người v.v.

Làm việc gì cũng để lại cho tôi nhiều kỷ niệm đẹp, tôi tìm tính tốt nhất của con người mà nhớ, tôi tìm đến việc đẹp nhất mà nhớ, trong lúc làm

Đại Bồi Thẩm đoàn, tôi nhớ nhiều thứ lắm, như đi thăm nhà tù , nhà tù nữ, tù nam,, tù vị thành niên , những khuôn mặt thanh niên, đi ở tù như đi du lịch, có những khuôn mặt quất ức vì không phục khi bị xử tội v.v.

Kỷ niệm nhớ nhất của tôi là bay trực thăng với Cảnh Sát tư pháp bắt đầu từ city ở miền Nam bay lên miền Bắc của Orange County rồi bay xuống hướng Nam với những cánh rừng mênh mông bát ngát, bay lên miền Bắc với Disneyland với rừng người như đi trải hội, người về từ khắp nơi trên thế giới.

Buổi sáng thứ bảy , thức dậy thật sớm đến bãi đáp trực thăng dành cho Cảnh Sát tư pháp, nhiều trực thăng đậu sẵn đó rồi, trên cánh trực thăng mang chữ Sheriff thật to, ở xa xa đã nhìn thấy chủ sheriff đó, một Sheriff chỉ cho tôi chiếc trực thăng tôi sẽ leo lên và đi khảo sát từ hướng Bắc đến hướng Nam, từ hướng Đông sang hướng Tây, quận Cam có 34 city, người Việt Nam tị nạn thường định cư ở những thành phố lớn đông dân, như Westminter, Garden Grove, Anahiem, Fullerton , Santa Ana, Fountain Valley, Huntington Beach, ngày xưa khi người tị nạn vừa đến Hoa Kỳ thì tị nạn ở thành phố nào mà người bảo lãnh đưa đến, nhưng vài ba năm sau người tị nạn có công ăn việc làm thì họ mượn nhà ở những thành phố tốt có trường học tốt, người Việt Nam vốn thương con của mình , đi tị nạn vì con nên tất cả hy sinh cho con, chọn lựa thành phố nào có trường học tốt thì dời đến , ban đầu ở Santa Ana nhiều nhất rồi từ từ dời về Wesminter, Fullerton, Founttain Valley, Huntington Beach v.v.

Tôi leo lên trực thăng tôi cảm tưởng như mình đang leo lên trực thăng thám thính ở Phú Bài , rồi bay đến chiến trường Quảng Trị trong mùa hè đỏ lửa, trận chiến đang sôi sục nhất năm 1972

Tôi ngồi ghế đằng sau, đằng trước thì một phi công lái máy bay, bên cạnh là một Sheriff trẻ trung giải thích cho tôi từng chi tiết trong chuyến đi này.

Mục đích để xem xét sinh hoạt của Cảnh Sát ở dưới đất làm việc ra sao nếu có Cảnh Sát đuổi theo cướp, người Sheriff cười nói :

- Nếu có cướp thì chúng ta mới có cơ hội đuổi theo cướp để yểm trợ cho Cảnh Sát

nhưng hôm đó chúng tôi bay từ hướng Nam đến hướng Bắc, hướng Tây đến hướng Nam qua 34 city mà không gặp cướp nên đi không về không, tôi rất hồi hộp mong được đuổi theo cướp, ở miền Nam Cali thỉnh thoảng có cướp rồi chạy, có cướp nhà ở, có cướp tiệm vàng, cướp cây xăng, cướp tiệm rượu rồi chạy nhưng hôm chúng tôi bay thì 34 thành phố không có nạn cướp xảy ra cho nên tôi không có cơ hội rượt theo cướp, rượt theo cướp ngoạn mục lắm, như trong xi ne

Máy bay bay rất thấp nhìn thấy mái nhà của dân như máy bay thám thính L-19 ở Việt Nam vậy .

Quận Cam rất nhỏ so với quận San Bernadino, nhưng giàu lắm, tài nguyên thiên nhiên, hăng , biển, và nhiều nhà giàu khắp nơi trên thế giới về đây đầu tư, ông bà mình thường nói : đất lành chim đậu, khí hậu tốt nên những nhà đầu tư về đây để trở thành triệu phú, tỷ phú

Bay ngang nhà tôi Cảnh Sát phi công nói :

- Một phút nữa bay ngang qua nhà bà

người Cảnh Sát khác nói :

- Đây là nhà của bà, mái ngói đỏ , chúng tôi sẽ bay rất chậm để bà nhìn thấy nhà của bà

Tôi rất vui vì mình được bay với Cảnh Sát tư pháp,

Bay miền Bắc rồi đến miền Nam , gần biên giới của quận San Diego, đất rộng mênh mông, rừng cây bát ngát, rừng nhiều quá, đất phù nhiều nhưng chính phủ lại hạn chế người tị nạn,

tôi nhủ thầm "

- Tiếc quá, tiếc quá, còn biết bao nhiêu người ở các nước Cộng Sản họ muốn tìm định cư ở một đất nước Tự Do như nước Mỹ mà không được .

Nhiệm vụ của Cảnh Sát tư pháp bay trực thăng là yểm trợ cho Cảnh Sát dưới đất đang rượt theo cướp, nhiều cướp đang chạy trên xa lộ, chạy sang len nầy sang len khác rất hào hứng, một đoàn xe Cảnh Sát chạy theo, và kêu gọi các bạn Cảnh Sát của các thành phố khác yểm trợ, trên Trời thì có trực thăng, đương nhiên Cảnh Sát có khi giỏi, thành viên của Đại Bồi Thẩm Đoàn đi theo máy bay

Đại bồi thẩm đoàn cũng rất hứng thú, không có khí giới không có nón sắt như ký giả chiến trường ra trận , nhiều khi cướp thấy Cảnh Sát rượt theo gần quá, bỏ xe chạy vào xóm nhà nào gần nhất, dưới đất có thể Cảnh Sát không thấy nhưng trên Trời Cảnh Sát trên trực thăng thấy và gọi chỉ dẫn cho Cảnh Sát dưới đất, họ làm việc rất ăn khớp với nhau.

Bay với Cảnh Sát tôi biết được nhiều vùng đất của quận Cam mà từ xưa đến giờ tôi chưa biết. Làm việc thiện nguyện học được nhiều điều mà mình chưa biết, kỳ sau tôi sẽ kể cho đọc giả biết về nhà tù ở quận Cam, và nhiều cơ sở hành chánh của quận này. Làm việc thiện nguyện thì phải để thì giờ,

để trái tim của mình vào việc làm, và phải suy nghĩ tại sao xã hội Mỹ bình yên vì tòa án , vì Cảnh Sát làm việc tích cực, làm việc có thể ngày đêm, cuối tuần và ngày lễ.

Nhìn khuôn mặt người Cảnh Sát lạnh lùng nhưng trong trái tim của họ rất có tình cảm, và óc của họ có lý tưởng, lý tưởng bảo vệ cho dân, làm cho thành phố yên lành. tôi tưởng tượng nếu một quốc gia có trên 300 triệu dân mà không có Cảnh Sát thì việc gì có thể xảy ra ?

Quý đồng hương có nghĩ rằng ngày nào cũng có Cảnh Sát bị giết , bị thương không ? Những việc đó có xảy ra, đang xảy ra và sẽ xảy ra hằng ngày ? Nghĩ đến Cảnh Sát bị giết hằng ngày quý đồng hương có khuyến khích con , cháu mình đi Cảnh Sát không sau khi học xong 4 năm đại học ? Liệu mạng sống của mình, vượt biển bằng đường biển, đường bộ , vượt núi, rừng, suối để tìm Tự Do vì tương lai con, cháu của mình , mình có khuyến khích con cháu của mình nộp đơn xin vào làm Cảnh Sát không ? Tự hỏi lòng và tự tìm câu trả lời ? Nhưng vẫn có ông bà cha mẹ khuyến khích con cháu mình đi vào Cảnh Sát, vào quân đội. Con cháu của vài Cảnh Sát vào quân đội như thân phụ của Thiếu Tướng Lương Xuân Việt, ba là Thiếu Tá, con là Thiếu Tướng. Con của Đại Úy Hanh sinh viên võ bị Khóa 18, bố Đại Úy, Con Đại Tá, Bác Sĩ Quân Y.

Lần sau sẽ mời quý đồng hương đi thăm nhà tù ở quận Cam .

KIỀU MỸ DUYÊN

kieumyduyen1@yahoo.com

Orange County 7/16/2020

